

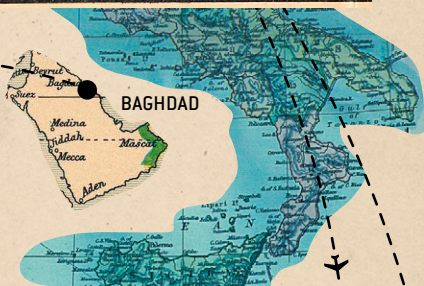

VENICE

NATALIO GRUESO SAMOTA

GUATEMALA

BAGHDAD

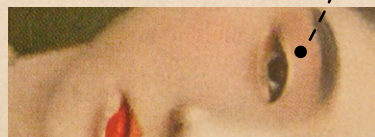

BUENOS AIRES

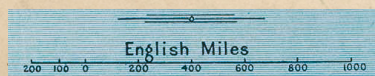
PARIS

SHANGHAI

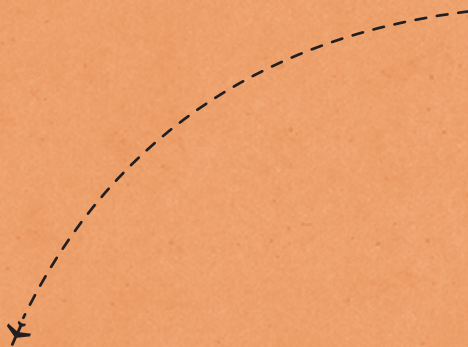
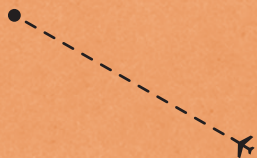

HOST

Natalio Grueso

SAMOTA

VENICE

GUATEMALA

BAGHDAD

NATALIO GRUESO

SAMOTA

PARIS

BUENOS AIRES

SHANGHAI

BRNO 2015

La soledad

Natalio Grueso

Copyright © Natalio Grueso, 2014

Translation rights arranged by

DOS PASSOS Agencia Literaria y Comunicación, S.L.

All rights reserved

Translation © Olga Čtvrtníčková, David Utrera Domínguez, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-950-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-951-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-952-7 (Formát MobiPocket)

Juditě

Nikdo neví o samotě tolik jako já. Nikdo. Ani ten, kdo nikdy nepoznal, jaké je mít vedle sebe za dlouhých zimních nocí v posteli studené nohy, ani ten, kdo nikdy nezakusil, jak mu něčí prsty láskyplně myjí vlasy. Ani obéz- ní chlapec, se kterým si na dvorku nikdo nechce hrát, ani obrýlená dospívající dívka s vyrážkou na tváři, kte- rá nemá žádné kamarádky, a proto už přečetla všechny knihy z obecní knihovny ve vesnici, kde tráví léto. Nikdo.

Ani stařeček, jemuž v domově důchodců utírají sliny a který doufá, že ho o Vánocích přijde navštívit alespoň jeden z jeho tří synů. Nikdo.

Ani odepsaný trosečník na prkně uprostřed nezná- mého oceánu, ani trestanec v samovazbě v cele smrti čekající na konečný výboj. Nikdo.

Přijde okamžik, kdy je samota tak hluboká, až se vám zarývá do morku kostí, stejně jako vlhkost uliček Serení- simy v lednové ranní rose. Jako nesnesitelná zima, která vám šíří vnitřnosti, paralyzuje ústa a znehybní prsty. Ta ukrutná zima vám nedovoluje ani dýchat a z vaší tvá- ře dělá obličej trapného šaška, který jen neustále roní slzy, z nichž se okamžitě stává led, a jíní mu sedá na řasy. A duše praská jako žebrovní korábu potápějícího se uprostřed bouře. A soužení vás dusí.

Poté se společně s vyčerpáním dostaví ospalost. Ale to už je pozdě a vy nedokážete usnout.

Přijela jsem do Benátek, protože je to nejmelancholickéjší a nejosamělejší město na světě. Bydlím v malém bytě ve čtvrti Dorsoduro. A v tomhle bytě se každou noc odehrávají věci, které zjednávají spravedlnost, vzdorují realitě i osudu a zmírňují hrůzný rozsudek mé zatracené samoty.

NEVĚSTINEC VE ČTVRTI
DORSODURO

Každý večer, když se slunce schovalo na západě, se mladá Japonka s plachým úsměvem a medovými očima posadila k psacímu stolu a pustila se do otevírání dopisů, které jí přistály ve schránce. A každý večer tam v obálkách obtěžkaných příběhy a verši našla klenot: byť jen jediné výstižné slůvko, nespoutanou lyriku, nejkrásnější vášeň.

„Nevěřil-li bych v opětovné shledání, rozloučení by se stalo smrtí mou.“

Takový hezký verš, pomyslela si. Dnes asi vyberu tenhle.

A tak každý večer, když se slunce schovalo na západě, uvedla mladá Japonka s plachým pohledem a medovými očima vesmírný chaos alespoň trochu na pravou míru, na chvíli zavzdorovala nevrlému běhu života, v němž téměř nikdy nevyhraje ten, kdo by si to nejvíc zasloužil.

Nezáleželo na tom, jestli byl někdo hezký nebo ošklivý, bohatý nebo chudý, muž nebo žena, veselý nebo utrápený, elegantní nebo otrhaný, silný nebo slabý. Bylo jedno, jestli k vám v neúprosném losování ctností byla příroda velkorysá, jestli vás obdařila krásou a půvabem, nebo jestli vás krutě odsoudila k prachobyčejnosti.

Tady rozhodovala jen slova, napsaný verš, cit vylitý na papíře. Taková byla pravidla ve světě téhle mladé Japonky. Hledala příběh, který by ji dokázal dojmut, a jeho autor se pak stal oním vyvoleným. A takhle to chodilo noc co noc. Jak prosté. A Keiko — tak se ta mladá Japonka jmenovala — s oním vyvoleným vždycky strávila noc.

Každý večer, když se slunce schovalo na západě, se z pokoje, ve kterém Keiko bydlela, stával nevěstinec. Dorsodurský nevěstinec.

V Benátkách je jedno náměstíčko, které nese název Piazzetta del Principe della Follia. Na něm je kavárna, do níž chodí už jen hrstka stálých zákazníků, kteří tuto nádhernou vetchou loď, jež se centimetr po centimetru pomalu potápí, stále nechtějí opustit. Tuhle kavárnu nenajdete jen tak. Podle toho, odkud jdete, musíte přejít několik mostů nebo projít nějakým tím *sottoportegem*, obejít kanál, pak se ještě kousek vrátit a dát se jedním *cortile*.

Venku před kavárnou jsou sotva tři malé stolky, ke kterým se můžou zákazníci posadit, když je hezky. Já většinou přicházím chvíli před polednem, s novinami pod paží, v dlouhém plášti, když je zima, nebo v bílém panamáku, když je teplo.

Číšník už se mě neptá, co si dám. *Buon giorno, signore* a tak dále. Trvalo mi to více než rok, rok psí věrnosti, každý den, v tutéž hodinu, u téhož stolku, tentýž nápoj. Ale nakonec se mi to podařilo. Chvíli poté, co si sednu, se starý bručoun, který tuhle kavárnu vede snad už od dob starodávných dóžů, objeví s bezchybně přichystaným aperitivem, s výtečným *spritzerem*. Však víte: aperolový základ, bílé víno, trochu sody a vermut.

Čas tady plyne pomalu a líně. Daleko od davů turistů ucpávajících město, život na téhle *piazzettě* ubíhá jako každodenní proud klidné řeky, který pluje ospale, ale nikdy se nezastaví.

Proto mě tak zaskočilo, když jsem onoho dopoledne přímo uprostřed náměstí uviděl mladou Japonku. Vlastně už tudy procházela potřetí. Táhla za sebou obrovský kufr, v druhé ruce slunečník, pokrčenou mapu a podivný elektronický přístroj, do kterého se neustále dívala.

Očividně se ztratila. V tomhle městě, které nějaký skřítek šprýmař nebo bláznivý kreslič map navrhl jako labyrint, to ovšem není nic neobvyklého.

„Dobrý den, potřebujete pomoc?“

Žádná odpověď. Říkal jsem si, že asi nerozumí nebo že jí strach a stud brání navázat konverzaci s neznámým člověkem. Měla na sobě volné a pohodlné oblečení, ale i tak se pod ním rýsovala dokonalá postava a hebká bílá pokožka, která ustavičně vybízí k laskání.

„Vy jste se ztratila, že?“ naléhal jsem.

Upřeně se na mě podívala. Poprvé. A i když už od té doby uplynulo v řece hodně vody, na tu chvíli nikdy nezapomenu. Ten okamžik, kdy na mně sladké Keičiny medové oči poprvé spočinuly pohledem. V tom pohledu byla obsažena všechna melancholie světa. Byl to tajný průchod do lákavého neznáma, bezpochyby nebezpečného, ale neodolatelného. A já, Bruno Labastide, jsem opět začal koketovat s nebezpečím.

„Hledám jednu adresu a tenhle přístroj mi ukazuje, že je to někde tady. Nevím proč, ale vždycky skončím na stejném místě.“

„V Benátkách je tahle technologie celkem k ničemu,“ odpověděl jsem. „Nejlepší je se v tomhle labyrintu orientovat podle zkušenosti.“

„Takže zabloudit.“

„Ano. Nejdřív se musíte několikrát ztratit, než vás tohle město přijme mezi své. Žádné mapy, žádné kompasy, nic. Ukažte mi tu adresu, kam se chcete dostat.“

Keiko mi podala papírek popsaný písmem, které mi připomínalo sešity krasopisu z první třídy.

„To je tady vedle, už několikrát jste šla okolo. V Doroduru není jednoduché se zorientovat.“

Ukázal jsem jí, jak se tam nejjednodušeji dostane. Nejjednodušeji ovšem nemusí vždycky znamenat nejrychleji. Usmála se na mě, poděkovala mi, narazila si klobouk ještě více do čela a s plnýma rukama z náměstí odešla: měla kufr, slunečník, zmačkanou mapu města, která jí moc platná nebyla, a elektronický přístroj, který jí nebyl platný vůbec.

S nekonečnou něhou otevřela obálku. Byla zapečetěná. Malé nejisté písmo. Pohladila krásný benátský papír a slova na něm napsaná:

„Tvé rty jsou deníkem, do něhož vpisuji své okamžiky štěstí.“

Usmála se, ale verš ji zjevně zcela nepřesvědčil. Pára z horké vody už úplně zamlžila okna. Keiko byla ponořená do velké vany plné levandulové koupelové soli a pěny, slabé blikání pouličních světel viděla jen koutkem oka. V pozadí zněla jemná tlumená hudba. Tklivé sólo trumpet, jazz, který místo aby hojil rány, nasype do nich sůl. K melancholickému sténání trubky se teď přidala siréna nákladní lodi z Marghery, jako by byly po dlouhém nacvičování dokonale sladěné. Bubnování na okna prozradilo, že venku začalo silně pršet. Déšť kreslil na hladinu nekonečné množství kruhů, které na klidné vodě kanálu vypadaly jako terče.

Keiko ponořila v teplé vaně hlavu pod vodu. Bylo to jedno z jejích nejoblíbenějších míst na světě, místo, kam jen stěží doléhaly tlumené zvuky zvenčí. Líbilo se jí zdržovat dech a dlouho jen tak ležet a cítit teplo i vůni koupelových solí. Keiko se totiž naučila, že štěstí a rozkoš spočívají v prostém přechodu z chladna do tepla.

Ať už do tepla domova, do tepla peřiny, kterou se přikryjeme, nebo do tepla někoho, kdo nám zahřeje srdce.

Keiko má na sobě jen hebký župan, vlasy má ještě mokré, po perském koberci chodí bosa a začíná svůj každovečerní rituál. Zapálí svíčky, nachystá pití, trumpetu vymění za ještě melancholičtější violoncello a po široké posteli povlečené do jemného bílého lněného povlečení láskyplně rozprostře polštáře.

Když potom sedí u nočního stolku před zrcadlem, jemně si nalíčí oči a rty. A pak, když už jsou všechny prvky divadla poezie a rozkoše připraveny, zazvoní zvonek a přichází výherce dnešní noci.